

Mindennapi imádság Jézus Szívéhez

RÖVID HÍREK
Megújult a Babaház
Koncert a gyógyulásért

Jézus Szentséges Szíve, a mai napon Tebenned, a Te kegyelmedben akarok élni, benne megmaradni, akármilyen történet is. Tarts távol a bűntől, és erősítsd akaratomat, hogy ügyelni tudjak érzéseimre, képzeletemre és szívemre.

Segíts, hogy megszabaduljak bűnre vezető hibáimtól. Kérek, add meg ezt nekem a Szeplőtelen Szűzanya által. Ámen.

Interjú Sapszon Borbálával
A schola egy külön kincs

Az áldoztatók élményei
Lelkipásztori terv a
2018-2019-es egyházmegyei
évre

A BAROSS GÁBOR-TELEPI JÉZUS SZÍVE
EGYHÁZKÖZSÉG HIVATALOS LAPJA
1. ÉVFOLYAM 2. SZÁM

JÉZUS SZÍVE

December
2018.

★ Alakítsd szívünket a te szent Szíved szerint! ★

Karácsony, az irgalom születése

A betlehemi istállóban, Mária kezében a gyermek: nem csak a Béke fejedelme, nem csak a régóta várt Messiás. Ő a Forrás, melyből az irgalom tiszta patakja ered. Ő az Atya irgalmának földi arca, az anya kezében, aki innentől az irgalom első tanúja, az irgalom szolgálóleánya, aki majd az irgalom anyjává érik, a mi anyánk.

Karácsonykor Isten irgalma megjelent a földön. Karácsony nélkül nincs irgalmának ez a látható jele: Mária az ő fiával. Karácsony nélkül a történelem egy száraz pusztaság, melyen sehol sem válik láthatóvá az irgalom.

Karácsonykor odabújhatunk mi is Mária ölébe. Ha van hozzá bátorságunk, belesimulhatunk Isten irgalmába, elrejtőzhetünk az Úr véghetetlen irgalmába.

LELKIPÁSZ- TORI TERV A 2018-2019-ES EGYHÁZI ÉVRE

„Akkor majd királyi széket állít fel az irgalom” (Izajás 16,5)

Kicsit több, mint két éve vagyok itt Baross Gábor-telepen. Az első évem a közösséggel, az emberekkel, Baross Gábor-teleppel történő ismerkedéssel telt. A második év már sokkal inkább a helyzetfelmérésről szólt. Mostanra tudtam megfogalmazni, mi az amire talán ennek a közösségnek szüksége van, mi az amivel ezt a közösséget szolgálni tudom. Ezért úgy látom, hogy **az ismerkedés és a helyzetfelmérés után most eljött az építkezés ideje.** Annak a belső építkezésnek az ideje, amire az Eucharisztikus Kongresszus kapcsán a Püspöki Kar is hív minket.

Sokféle jelét látom annak, hogy közösségünkben is erős a vágy a növekedésre, belső építkezésre. Mintha épp most lenne születőben a közösség elhatározása, hogy akar egy belső megújulás útján járni. A Püspöki Kar ajánlása szerint a következő év célja majd a misszió lesz. **Ha volt igazi megújulás, akkor a kifelé irányuló, tanúságtevő év természetes folytatása lehet a megújulásnak,** hiszen csak ezt a megújulást, elevebb életet kell kicsit a környezetünknek, Baross Gábor-telepnek megmutatnunk. Sőt: talán még az is reális, hogy az egész XXII. kerületben, a mi tágabb környezetünkben is érzékelhető legyen világító jelenlétünk.

A belső építkezés háromféle lehetőségről szeretnék most szólni:

I. Azokról a közösségi mozgásokról, melyek már elindultak.

II. Azokról a növekedési lehetőségekről, melyeknek nem lenne nehéz nekikezdeni.

III. Végül két olyan dolgról, amiben a közösségünknek nagy hiányosságai vannak.

I. Először tehát a már látható növekedés néhány területéről. A számok tekintetében első helyen a Cserkészcsapatról lehetne beszélni, ám annak életét nem belülről ismerem, nem én vagyok alkalmas arra, hogy artikuláljam a Cserkészcsapat növekedésének titkát.

Megalakult a **Mustármag-csoport.** E csoport „módszerét” szeretném idehozni. Mintegy tizenöten vagyunk, havonta találkozunk, s **minden alkalommal mindenki úgy kell hazainduljon, hogy tett egy elhatározást: valamit tesz a következő hónapban a közösségért.** Nem kell nagy dolog legyen. A következő találkozáskor pedig megosztjuk egymással, hogy

**- sikerült-e az elhatározást megvalósítani,
- hogyan éltem meg mindazt, ami az elhatározásomból fakadt,
- és végül fel tudtam-e benne fedezni Isten jelenlétét.**

A csoport így tulajdonképpen közösen tanulja, hogy miképp van Isten jelen az életünkben.

Egy másik lendületes csoportunk a **Képviselőtestület.** A plébánia életében nagyon sok fontos döntés előkészítésének és meghozatalának helye a Képviselőtestület, és nagy áldásnak tartom, hogy tudtunk **Jézus Szívében működő műhellyé** válni.

Az évi **nyári táborban** is sok erő, sok lehetőség van. **Az idej tábor egyfajta „zsinat-tábor” lesz.** Ennek lényege, hogy a lelki programok, beszélgetések témái a plébániái megújuláshoz fognak kapcsolódni. Milyen szép lenne, ha a táborban összetalálnának közösségünk lendületben levő csoportjai, közössé válna hitbeli tapasztalatuk.

Nagy öröm mindig, ha jelen tudok lenni a „**Mama-babaházban**”. Igen, ez inkább Mama-babaház, mert az

együttlét fókusza az, hogy a „mamák” az anyaságról, női mivoltukról, és nem utolsósorban istenkeresésükről tudnak beszélgetni.

Új lendülettel és új vezetővel folytatja munkáját a **Karitás csoport.** Elsődleges célul most azt tűzték ki maguk elé, hogy - a közösség minden tagját segítségül hívva ebben - **felkutassák és segítsék a környezetünkben élő magányos, nehéz helyzetű idős embereket.** Akiknek talán nem is anyagi támogatásra van legnagyobb szükségük, hanem személyes törődésre. **Korunk legértékesebb ajándékára: a másokra szánt időre.**

II. Néhány területen úgy látom, nekem kell kezdeményezni megújulást, a nehézségekkel való szembenézést és hitből fakadó újrakezdést. Ilyen kezdeményezés a részemről **a vasárnap esti szentmise** liturgiájának illetve a már hagyományos **Kis Szent Teréz misék** megújítása. Jó lenne, ha tudnánk imádkozni közösségben a papi hivatásokért és a saját fiataljainkért, hogy megtalálják az utat Krisztushoz.

Nagyon jó volna, ha tudnánk tenni a **szeretetteljes négy szemközti kapcsolatok építéséért.** Hogy ne csak a saját családommal éljem meg a hitemet, hanem a közösségben is találjak olyanokat, akikkel meg tudom osztani: mit jelent nekem Krisztusban hinni. Legyen egy kisebb közösségem, ahol az elkötelezettséget, az elfogadást, a szabadságot meg tudom élni. Hatalmas erőforrás lehet az az **imaközösség,** ahol a tagok hordozzák egymást az imában, figyelnek egymásra, tettekkel és imával segítik egymást.

Szerintem igazából botrány, hogy a plébániánkon nincs egy **„Idősek klubja”, „Szépkorúak társasága”.** Ahol összejönnek a néni és bácsik egy kis süti-cserére, elmondanak egy rózsafüzért, beszélgetnek. Egy évben egyszer pedig gyerekek énekelnek nekik, hogy aztán elovadjanak a gyönyörűségtől. Ha van egy ilyen hely, lehetőség a találkozásra: ez éveket adhat egy idős, magányos embernek.

Idehozok most valamit, amire én nagyon erősen vágyom. De biztos vagyok benne, hogy nem csak én vágyom rá. Egy „**férfi sátorra**”, ahol **férfiak férfias dolgokról férfi módon beszélgetnek** – és ahol semmi rossz nem történik, de az asszonyok nem tudhatnak róla.

Nagyböjt első vasárnapján elindítjuk a katekumenátust. Olyanokat hívok ide, akik mostanában tértek vissza a hit útjára, felnőttként ismerkednek Krisztus tanításával. Hívom őket, hogy együtt, egy katekumen-csoportban keressük: kicsoda Krisztus és mit jelent az Ő tanítványának lenni.

A közösség megújulásának egyik „titkos” erőforrása lehet, ha a házasságok megújulnak. Ha ez a közösség számára kicsit is érzékelhető, az nagyon nagy lendületet tud adni. Egy plébánia, ahol a házasságok jelentős része egészen megújul - hát ez egy kis helyi egyházforradalom lenne! Hasonlóan forradalmi dolog lenne az is, ha közösen keresnénk Isten akaratát. Sokan valahogy úgy látják a pap szerepét a közösségben, hogy ő az egyedül, aki tudhatja, hogy mi Isten

akarata. Isten azonban mindenkire szól, s így mindannyian felelősek vagyunk azért, hogy a közösségünk felismeri-e, megérti-e Isten akaratát.

III. „Krisztus szeretete sürget” - Szent Páltól kölcsönzöm a kifejezést- amikor a közösséget két ügyben komoly változásra szeretném meghívni. A közösség döntő többsége lényegében soha nem jut el **hétköznapi szentmisére, szentségimádásra.** Persze ezer és egy oka lehet annak, hogy valaki tényleg nem tudja ezeket a hétköznapi daráló napirendjébe beleszorítani. Mégis: **vajon mit jelent számunkra az Eucharisztikus Kongresszusra való készüllet, ha a hétköznapi életünkben nem tudunk teret adni az Eucharishtiában köztünk lévő Úrnak?**

A másik ilyen gyenge pont: úgy tűnik nem „éljük” azt, amit az egyház életében a templombúcsú jelent. **A búcsú lényege: az év két napján a mi templomunkban teljes búcsút lehet nyerni.** Jelentem: amiott itt vagyok Barosson, és ez öt búcsút jelent, összesen talán három olyan barossi volt, aki azért gyónt meg a búcsús mise előtt, hogy **búcsút nyerjen.**

Kedves testvérek! Ha valaki azt érzi hogy mindent szeretnék felforgatni, nagyon kérem, higgye el: tényleg nincs ilyen szándékom. Inkább arra hívok mindenkit: keressük, Krisztus hogyan akar formálni minket. „Keretezzük át” plébániánk életét. S ez a keret legyen: Jézus Szíve. Jézus Szíve, ahonnan az irgalom fakad. Keressük együtt a megújulást Jézus irgalmában, merjük befogadni az Ő irgalmát.

Nézze meg a lelkipásztori tervről szóló prédikációt!

Az áldoztatók élményei

A találkozás öröme Jézussal

2017-ben Gábor atya azzal a kéréssel fordult hozzám, vállalnám-e azt a szolgálatot, hogy elvigyem az Úr Jézust olyan idősekhez, betegekhez, akiknek problémát okoz eljutni a szentmisére. Örömmel igent mondtam, mert ez a kérés eszembe juttatta a nagymamát, aki utolsó éveiben ágyhoz kötve, mindig olyan kimondhatatlan örömmel várta, amikor a „Plébános úr” vagy a „Kedves nővér” elvitte hozzá az „Úr Jézust”. Az az öröm amit ezek a találkozások jelentettek Neki, és amit mindig megosztott velem, amit elmesélt, mélyen megérintett, és arra indított, hogy én is ilyen örömet vigyek azoknak, akik ritkán találkozhatnak Jézussal.

Havonta egyszer, első pénteken, Jézussal látogatóba megyünk és „Őáltala, Ővele”, Krisztust hordozva ilyen örömet vihetek azoknak az időseknek, akiket Gábor atya rám bízott ezzel a gyönyörű szolgálattal. Látom és felismerem az arcukon azt az örömet, amiről a nagymamám mesélt e találkozásokkal kapcsolatban. A rám bízott idősekkel személyes kapcsolatom van, beszélgetünk, lelki olvasmányt osztunk meg, imádkozunk egymásért és együtt. Egymást tudjuk hordozni Jézus segítségével az örömben és a szomorúságban. Ez a havonta egyszeri, személyes találkozás Jézussal, segít bennünket közelebb kerülni Mennyei Atyánkhoz és lelkileg tovább gazdagodni. Nagyon várom ezeket az örömteli találkozásokat, hálás vagyok a rám bízott idős emberekért, a szolgálat lehetőségéért, amit kaptam, és a kincsekért, amiket Jézustól kapok.

Kérem Szent Erzsébet közbenjárását értünk áldoztatókért, hogy mindig olyan örömmel, szívvel-lélekkel szolgálhassuk az időseket és a betegeket, ahogyan ő tette, a „szeretet rózsáit hintve” Jézusért.

Godányi Kriszti

„Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!”

Engem annak idején Lojzi atya szólított meg, hogy vállalnám-e a az áldoztatói szolgálatot, amihez egy liturgikus munkatársképzésen kellett részt vennem. Némi gondolkodási idő után mondtam igent.

Én ezt kezdettől fogva Jézustól kapott meghívásnak tekintettem. Megtiszteltetésnek éreztem, örültem is neki (különösen, hogy korábban az én fejemben is megfordult a papi szolgálat lehetősége), ugyanakkor egy kicsit félttem is tőle.

Ma is úgy vagyok vele, hogy egyszerre érzem valamiféle örömteli megtiszteltetésnek és ugyanakkor mindig „lámpalázás” vagyok, nem fogok-e elrontani valamit. Olyan érzésem van, hogy Jézus megkért, hogy legyek segítségére valamiben és egyúttal egy kicsit jobban a bizalmába fogadott. Úgy érzem, nagyobb a felelősségem és ugyanakkor közelebb vagyok valami titokhoz és egy kicsit jobban értem, jobban megbecsülöm ezáltal.

Az egyik élményem a szolgálattal kapcsolatban még a liturgikus képzésről egy gondolat: Jézus nem egy könyvet hagyott ránk, amelyben tanítások vannak, hanem egy közösséget, melynek meghagyta: „ezt cselekedjétek az én emlékezetemre”. Az Egyházat az Eucharisztia élte.

Egyik emlékezetes jelenet számomra, amikor az egyik ünnepi szentmisén a kórusra mentem fel áldoztatni, és benyitottam a toronyszobába. A kisgyerekekkel „foglatatoskodó” szülők, úgy éreztem, kifejezetten megörültek, hogy valaki ide is elhozta az Urat. A templom hátsó részében történő áldoztatás is egy kicsit ilyen élmény: én vagyok az, aki ide is elhozta az Úr Jézust, hogy az ott lévők könnyebben találkozhassanak Vele.

Godányi Zoli

Eszköz vagyok Isten kezében

Amikor Gábor atya engem is felkért, hogy legyek áldoztató, nagyon megörültem neki, mert azt gondoltam, hogy ez olyan szolgálat, ami Istennek biztosan tetsző és a közösségnek is igen fontos. Számomra pedig nagyon megerősítő. Ugyan csak egy eszköz vagyok Isten kezében, személyem nem fontos annak, aki magához veszi tőlem az Oltáriszentséget. Talán észre sem vesz, mert az Úrra koncentrálok, de én tudom, hogy Jézust tartom a kezemben és Őt adom. Áldoztatás közben el kell vonatkoztatni attól, hogy ki áll ott előttem. Ha arra figyelnék, szinte azonnal mindenkire lenne egy-két szavam, de ott és akkor nem ez a dolgom.

Azt már megtapasztaltam, hogy nem lehet teljesen átszellemülten áldoztatni, mert vannak olyan helyzetek, amikor észre kell venni, hogy valami nem megszokott történik. Ilyenkor azt hiszem Isten vezet és megmutatja, mit kell csinálnom, hogyan kell reagálnom. Nemrég óta áldoztatok, de remélem, még sokáig szolgálhatom ezzel is az Urat.

Hazslinszky Gábor

Az oltár közelében

A liturgikus szolgálat gyerekkorom óta vonzott. Nagyon emlékszem rá, amikor hat éves koromban elkezdtem ministrálni. Akkor a szüleimmel a Bazilikába jártunk az esti misére. Szerettem ott lenni az oltár közelében, és hogy a másik oldalról is látom az eseményeket. Persze sokszor rendetlenkedtünk is. Már katekéta voltam, amikor a Szent Imre templomban megkérdeztem a plébánost, hogy nincs-e szükség áldoztatóra. Akkor még sokan voltak, és várnom kellett, de pár év múlva én is áldoztató lettem. Abban az időben már képzés is kapcsolódott hozzá, és arra kértek, hogy szerezzem meg a lelkipásztori kisegítő engedélyt is. A következő évben az áldoztatás mellett temetéseket is végeztem, de ez egy másik történet. Itt Barosson Lojzi atya

Öröm és lelki élmény

Már "szentimrés koromban" vállaltam áldoztatást Brückner Ákos Előd atya felkérésére a '90-es években. Temp-
lomunkban Lojzi atya tisztelt meg először a szolgálattal, és örömmel vállaltam.

Az áldoztatás szavakban nehezen kifejezhető örömet és lelki élményt nyújt. Megerősítenek a mély hitből fakadó gesztusok, melyekkel találkozom a szolgálat során. Különösen nagy öröm a gyermekeimet áldoztatni, hiszen ajándékba kapott hitem továbbadása igazolódik vissza.

Kérem az Urat, hogy egyre méltóbb lehessen ezen szolgálatra!

Soós Géza

Az üdvösség közvetítésének eszköze vagyok

Az áldoztatás, mint szolgálat, alapvetően egyszerű dolog, nem igényel különösebb felkészülést. Ha jobban belegondolunk azonban, akkor megdöbbenünk: én adom a megtestesült Urat, fizikai valóságában, a hívek kezébe vagy szájába. Az üdvösség közvetítésének eszköze vagyok, még ha csak egy apró, szinte elhanyagolható elemként is. Különösen erős ez az érzés, amikor családtagot áldoztatok: családfőként az egyik feladatomban, hogy a család papja legyek, az Atya feléjük irányuló szeretetét közvetítem. Az áldoztatás, amikor én magam adhatom a kezükbe Krisztus testét, ennek mély megélését teszi számomra lehetővé.

Érdekes tapasztalat látni, ki hogyan fogadja az Urat: sokakon látszik a megrendültség, tisztelet, de olykor félelem, vagy akár közömbösség is. És átélni ebben azt a valóságát, hogy Krisztus mindenkinek és mindenkiért odaadja magát.

Szigetvári Tamás

kérte, hogy ha van áldoztató engedélyem, itt is segísek. Először az egyik táborban áldoztattam, és izgultam, hogy milyen leszek más minőségben, de úgy tűnt, könnyen fogadta ott a közösség. Azóta is segítek ebben, ha van rá szükség, és örülök, hogy töb-

ben is végezzük, mert ez is összehoz bennünket. Ha úgy alakul, szívesen vagyok a misén végig beöltözve, mert még most is, mint gyerekként, szeretek az oltár közelében lenni.

Hervai Pál

Készülünk a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra

A római katolikus egyház által rendezett világméretű eseménysorozat célja az Oltárszentség megismerésének és tiszteletének elmélyítése. 2020-ban Magyarország láthatja vendégül a világ katolikus híveit és rendezheti meg a Nemzetközi Eucharisztikus Világkongresszust, melynek jelmondata: „Minden forrásom belőled fakad.” A Kongresszusra való felkészülést előre meghatározott feladatok segítik. Az első év iránymutatása az egyéni keresztény életünkben történő növekedésre vonatkozik, a második év (ami 2018. adventtel vette kezdetét) a keresztény életünk közösségben való megerősítéséről szól, a harmadik év célja pedig a misszió a világ felé.

A felkészülési időben az evangelizációs csoporttal és Gábor atyával lelki útmutatókat, „útjelzőket” igyekeztünk, igyekszünk adni, gyakoribb közös imádság szervezésével (szentségimádás, rózsafüzér stb.) és programok ajánlásával. A honlapunkon elérhetővé tettük a Nemzetközi Eucharisztikus Világkongresszus (NEK) honlapját, ahol a Kongresszus előkészületeiről, programjairól lehet olvasni, és a templom előterében található hirdetőtáblán is elhelyezünk időnként fontos információkat a Kongresszussal kapcsolatban.

Az első ilyen „lelki útjelző” 2017 októberében Rózsafüzér Királynőjének ünnepén volt. A felkészülést segítve, az evangelizációs csoport tagjai a szószékről is felhívták a figyelmet a rózsafüzér fontosságára, kérték a rózsafüzér imádkozását a családokban, és a templomi közösségben. Szívvel-lélekkel csatlakoztunk egy tized rózsafüzér elimádkozásával lengyel katolikus testvéreink imádságához is a Keresztény Európáért. Mária országaként, Magyarok Nagyszonya előestéjén, mi is velük imádkoztunk a rózsafüzért

Égi Édesanyánkhöz, hogy oltalmazzon minket, hazánkat és vezetőit. 2018-tól közösségünk levelezőlistáján is lelkesítünk mindenkit erre az imádságra hetente a szándék megírásával, és kérjük, hogy csatlakozzon a szombati rózsafüzér imádsághoz személyesen vagy lélekben kapcsolódva.

Szentségimádásokat szerveztünk 2017 novemberében három alkalommal is a „szentségimádási lánchoz” kapcsolódva, lelki gyakorlatokkal egybekötve.

2018. január 28-án egész napos szentségimádást tartottunk, június 2-án pedig az Úrnap világméretű „szentségimádási lánchoz” kapcsolódva szántunk egy kis időt a személyes találkozásra Jézussal.

A második felkészülési év feladatát szem előtt tartva hirdette meg a képviselőtestület a nyár elején az NCD állapotfelmérést, melynek lényege közösségünk növekedése és megerősödése. Bátorítottunk mindenkit a felmérésben való részvételre, kérve a Szentlelket, hogy közösségünk egyre inkább a Jézus akarata szerinti közösséggé váljon. A felmérésnek köszönhetően - az ősz folyamán - megalakult a Mustármagcsoport, melynek tagjai feladatuk, közösségünk megújítását tűzték ki.

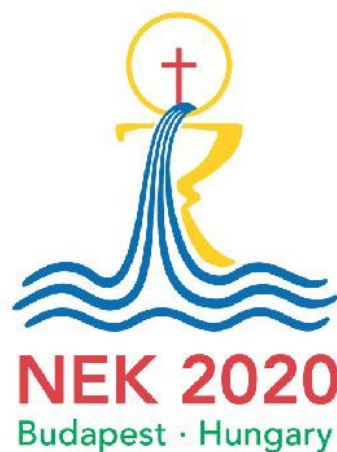
A második felkészülési évet feljánlvá október 18-án gyerekekkel, hitoktatókkal és szülőkkel együtt imádkoztunk a rózsafüzért a világ békéjéért az „Egymillió gyermek imádkozza a rózsafüzért” elnevezésű kezdeményezéshez csatlakozva.

Az egyházi év utolsó napjának Krisztus Királynak előestéjén, november 24-én, a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra készülve újra kapcsolódtunk - helyszíniként is - az egyházközségünkkel a világméretű „szentségimádási lánchoz”.

Szeretnénk lelkesíteni testvéreinket, hogy a mindennapokban továbbra se feledkezzenek meg az imádságról, az egymás és a körülöttünk élők iránti szeretet cselekedeteinek gyakorlásáról, mert az egyházközség különösen a közösségünk lelki felkészítésében a cél először az egyéni keresztény életünk, majd a közösségi életünk megerősítése, végül pedig megerősödve Jézussal a misszió lesz a világ felé.

Szeretettel hívunk és nagyon várunk Gábor atyával mindenkit az új egyházi évben is; a rózsafüzérre, a szentségimádásokra, lelki programjainkra és a Mustármag csoportba, hogy közösen készüljünk fel lélekben megerősödve és megújulva erre a meghatározó eseményre.

*Szeretettel:
Godányi Kriszti
missziós megbízott
evangelizációs munkacsoport*

Új vezető a Karitászmunkacsoport élén

2018. ősztől közösségünk Karitászmunkacsoportját Magyar Gabriella vezeti, akinek bemutatkozó sorait itt olvashatják:

„22 éve élek a kerületben és 21 éve dolgozom a Budatétényi Kozmutza Flóra EGYMI-ben gyógypedagógusként. Öt éve igazgatója vagyok az intézménynek, mely a sajátos nevelési igényű (SNI) tanulókat külön nevelő iskolából áll a Kápolna utcában, illetve az utazó gyógypedagógiai hálózatból, mely a többségi iskolák SNI tanulóinak fejlesztését látja el.

A Barossi templomba 2018. januárjától járok, viszonylag hamar beilleszkedtem a közösség életébe, már tavasszal ahol tudtam, segítettem. A plébániai táborban alkalmam nyílt még több emberrel megismerkedni. Mivel hétköznap is elég gyakran járok szentmisére, úgy gondolom, hogy szűk egy év alatt kaptam egy jó keresztmetszetet a plébániai közösségről. Nyáron keresett meg Gábor atya a Karitászmunkacsoport koordinálásának megtisztelő feladatával.

Hiszem, hogy nem véletlen talált meg engem. Erre a szolgálatra hívtak az Úristen, s mivel 26 éve hivatásom rászoruló embertársaim segítése és kellő vezetői tapasztalattal rendelkezem, nem fog gondot okozni. Bízom benne, hogy sok örömet talállok majd a szolgálásban.

A munkacsoport feladata többek között az idősek gondozása, a rászoruló családok, hajléktalanok segítése, adománygyűjtés. Ha Ön is segítené a Karitászmunkáját, vagy ismer olyan családot, magányosan élő embert, időst, aki örömmel venné, ha meglátogatnák, ha támogatnák, vagy ha segítenének neki eljutni a szentmisére, lelki programokra, kérjük, jelezze a munkacsoportnak (Pástiné Bóna Krisztina: 30/815-6085, vagy Magyar Gabriella: 30/651-8580). Köszönjük!

Koncert a gyógyulásért

Templomunkban 2018. december 8-án a szombat esti mise után 18 órai kezdettel komolyzenei jótékonyági koncertet tartottak Szabó Dénes egyházközségi tagunk gyógyulásáért. A hihetetlenül tehetséges, többszörös országos bajnok csellista, Dénes immár fél éve súlyos beteg, 15 évesen küzd a rák ellen.

Összegyűltek egyházközségünk tagjai, ismerősök, barátok, rokonok, zenésztársak. Mindenki, aki ismeri Dénest és tenni szeretett volna valamit a maga módján Dini gyógyulásáért. Tele volt a templom. Gábor atya a szenvedés értékét emelte ki köszöntő beszédében.

Akik ott megjelentek, anyagi támogatásukkal szerettek volna hozzájárulni a gyógykezelés költségeihez, lelki támogatásukkal, imáikkal pedig Dénes gyógyulásához.

Adni mentek – mégis ők kaptak valamit. Valami nagyon szépet. Egy órát Dénesre gondolva, egy órát az életre gondolva, olyan adventi élményt, amelyet maguk sem hittek volna.

Mindezt mennyei muzsika kísérte a Fodor-kamaraegyüttes (Fodor Tamás, Fodor Júlia - hegedű, Sisak Gergő - cselló), és vendégművészeik (Pallagi Teréz, Schreiber-Kánya Ditta - szoprán, Szilágyi Szilvia - mezzoszoprán, Földesi Gergely - tenor, Oláh Kinga - oboa, Szabó János és Szilágyi Emese - blockflöte, Váradi Erzsébet és Sára Norbert - orgona) közreműködésével. Külön kiemelném Dénes kisöccse, a 12 éves Vencel meseszép trombitáját.

Aki mögött ekkora szerető erő, ekkora az Úrhoz esdeklő közösség áll, annak nem is lehet más útja, mint a teljes gyógyulás!

Dini, ha olvasod sorainkat, és felvételről meghallgatod majd a koncertet, tudd, hogy csodás ember az, akit ennyien szeretnek, és akiért ennyien imádkoznak. Visszavárunk!

Kedves Hívek, Barátaink!

A nehéz pillanatokban felemelő dolog érezni a jóakarató emberek közelségét. Igaz hálát és tiszteletet érzünk irántuk a sok segítségért, támogatásért és az imákért, melyet e nehéz időben családunknak nyújtottatok. Isten fizesse meg a jószágotokat!

Etelka és János

Megújulás kívül-belül

A Gazdasági Bizottság az elmúlt időszakban sok jelentős témával foglalkozott, ezek közül talán a legnagyobb súlyú a plébánia épületének bővítése. Nagy nehézséget okozott számunkra, hogy az a vállalkozó, aki korábbi évek sok kivitelezési munkáját végezte számunkra, kapacitáshiány miatt sajnos nem tudta elvállalni a munkát. Mindez az ősz elejére vált egyértelművé, és kellett gyorsan megbízható, az Érsekség részéről is elfogadott kivitelezőt találni. A gondviselésnek és baráti

és a Jóisten áldását is megkapjuk, öt ütemen keresztül jövő ilyenkorra elkészül az átalakítási munka. A kialakult új épületrészben egy újabb közösségi tér kap majd helyet az emeleten, amire elsősorban az ifjúság hétközi programjai miatt van szükség. Terveink szerint a garázshelyiség raktározási funkcióval fog kiegészülni, aminek jelenleg nagyon híján vagyunk.

Elkezdődött a plébániakert hátsó és oldalsó részének kertészeti felújítása is. Az utca felé eső kertrész felújítását a plébánia bővítési munkái utánra időzítjük. Addig sajnos ez felvonulási terület lesz, de a kerthasználat továbbra is biztosított a már elkészült területeken. A sporttér

ápolása. Köszönet érte a pályázat elkészítőinek és a beszerzett termékek működtetőinek!

Több bizottsági ülésen is téma volt a Szent Bernát ház és a Szent Bernát Alapítvány ügye, jelene, jövője, viszonyulása a plébánia közösségéhez. Ez a folyamat még nem zárult le, sok kérdés merült fel, sok szempontot kell mérlegelni, figyelembe venni, hogy a közösség számára legjobb döntés születhessen meg.

További feladatok között szerepel a templomkert juharfáinak megújítása, hiszen jelentősen előregedtek. Ezeket még az épülő templom idején ültették, mostanra nagy ágak száradtak el rajtuk. Ebben kertész

ajánlásnak hála találtunk egy vállalkozót, aki több egyházi kivitelezési referenciával és ajánlással rendelkezik, ráadásul a közelben, Érden van cégének központja. Fontos szempont volt, hogy még 2018-ban el kell készülnön a kivitelezés első fázisa. Egy hónap alatt sikerült lefolytatni az ajánlatadási és szerződéselőkészítési eljárást, az érsekségi jóváhagyás is rákerült a szerződésre, így az idén elkezdődhetnek a bontási és alapozási munkák. A garázs azóta már lebontásra is került, és elkészült az új alap. Ha minden jól alakul,

fele jelenleg sajnos szintén a kivitelezés okán felvonulási és raktározási funkciót lát el, de a másik felén továbbra is lehet focizni, fedett térhez kötött foglalkozást folytatni. A közösség türelmét kérjük ezügyben - minden megújulás kisebb-nagyobb felfordulással jár, de közös érdekünk, hogy mielőbb elérjük a rendezett állapotot!

Pályázati támogatásból új fűnyírót és öntöző rendszert vásároltunk a plébánia számára. Így a nyári napokban is biztosított a kert gyepének

testvéreink szakmai véleményét is ki fogjuk kérni.

Ugyancsak foglalkoznunk kell a plébánia előtti útpadka átépítéséről, az onnan lemosott hordalék ugyanis időről időre a járdára kerül, eltömítve a vízelvezető csatornát a kocsibehajtónál. Ebben az Önkormányzat segítségét is kérni fogjuk a hosszú távú és kulturált megoldás érdekében.

*Szauer Kristóf
Gazdasági Bizottság tagja*

Közösen a közösségért

Kedves Testvérek! Felvetődött az igény többek részéről - a mindenkori plébános munkáját megkönnyítendő -, hogy a kötelező és rendszeres „ház körüli munkákból” ki-ki vállaljon el egy-egy területet, amit az év során saját maga, vagy társakat találva többed-maga elvégez, szebbé és rendezettevé téve közös épített környezetünket, a templomot és a plébániát.

Hogy mely munkafolyamatok „örökbefogadását” kérjük? A teljesség igénye nélkül: fűnyírás a templomkertben, növényzet öntözése, hólapátolás, járdasöprés, gyomlálások, takarítások. Sok területre már van egy-egy jelentkező, de bőven elkél a segítség melléljük, ezért lehet jelentkezni ezekre a feladatokra is. Azt szeretnénk, ha legalább 1 évre tenné mindenkori a vállalását, amit reményeink szerint utána folytatna is. Ebben kérnénk a kedves hívek áldozatvállalását közös vagyionunk megőrzése és környezetünk csinosítása érdekében.

A munkákra folyamatosan várjuk a jelentkezést a sekrestyében, vagy e-mailben (szauerkristof@gmail.com).

Mindannyiunk nevében hálával és köszönettel: Szauer Kristóf

Állandó segítőket keresünk

a templomkert rendben tartására, akinek a következő feladatai lennének: seprés, gazolás, gereblyezés, fűnyírás, metszés, a lehullott szemét össze-seprésre, a hó elseprésre stb., heti több alkalommal.

Várjuk a jelentkezéseket a sekrestyében!

Megújult a Babaház

A kisgyermekkel otthon lévő anyukák mindig szívesen ismerkedtek a templomba járó többi édesanyával, vitatták meg a hétköznapi dolgokat, kerestek barátokat a kisgyermeküknek a közösségen belül. Ezeknek az édesanyáknak fontos, hogy hasonló értékrendű, hitű emberekkel kerülhessenek kapcsolatba, és alkothassanak egy közösséget. Ezért is alapította meg Soósné Németh Adrienne 1998-ban a babaházat, és vezette több, mint tíz évig, majd 2009-től Hajderné Tisze Zsófia volt a felelőse nyolc éven át, akiknek az egész közösségünk nevében hálával tartozunk. Idén nyáron ebből a közösségből sokan visszamentek dolgozni, azonban szeptembertől új erőre kapott a Babaház, és sok új lelkes anyukával bővült. A szervezéssel kapcsolatos feladatokat a jelenleg rendszeresen résztvevő édesanyák vállalták magukra, többek között Hazslinszky Emese, Ruszthi Zsófia, Feltser Manó stb.

Felmerült az igény a lelki feltöltődésre is, hogy jobban el tudjunk mélyülni hitünkben. Ehhez segítségünkre van Gábor atya, aki alkalmanként vezet egy-egy beszélgetést, illetve lehetőségünk van a Babaház ideje alatt gyónásra, míg a többiek vigyáznak a gyerekeinkre. Ezen kívül egy keresztény önismereti könyv tanulmányozásával próbáljuk felfedezni személyes küldetésünket, hogy Isten számára is értékes életet tudjunk élni. Tervezzük még, hogy más témákról (környezetvédelem, gyereknevelés, párcapcsolat stb.) is beszélgetünk egy-egy anyuka vezetésével. Mindeközben a gyerekek játszhatnak a felújított plébániakert játszóterén, a hittanterem játszósarkában, illetve alkalmanként kézműves foglalkozással, mondókázással is készülünk nekik.

Aki szívesen csatlakozna hozzánk, várjuk szeretettel minden csütörtökön 10-12-ig a plébánia hittantermében.

Karácsony a háborúban

Vannak olyan időszakok az ember életében, amire valami miatt jobban emlékszik, mint a többire. Ilyen időszak a fiatalság, vagy egy-egy olyan nap, időszak, ami fontos, meghatározó volt az életünk további alakulásában. Az első szerelem, egy beszélgetés vagy váratlan esemény, az érettségi vagy az utolsó napok egy munkahelyen, esetleg egy ünnep, például a karácsony. Főleg, hogy ha az egybesíkt szovjet csapatok bevonulásával. 1944 karácsonyán ez történt Baross Gábor-telepen.

A front érkezésére természetesen lehetett számítani. Monostori Antal emlékei szerint "1944 október vége lehetett, amikor a tanítás közben kinyílt az osztály ajtaja, és megjelent egy magas – legalábbis, nekem, mint gyereknek magas – repülő katona és a következőket mondta:

-Tanító néni! A gyerekeket tessék véglegesen hazaengedni!

60 év távolságból úgy emlékszem, hogy 1945. májusáig ez volt az utolsó alkalom, hogy iskolába mentünk."

Az ünnep előtti napokat a lakosság egy része már óvóhelyen töltötte, de karácsony este sokan saját házukban ünnepeltek. Ekkor érkezett az orosz hadsereg, csendben, ellenállás nélkül. Harc nem volt Barosson, és csupán három bomba esett ezen a területen, emberéletben - tudtommal - nem esett kár.

Volt olyan, aki a közelben teljesített szolgálatot honvédszázlósként, de elhatározta, hogy az ünnepekre hazaszökik valahogy. Egy BMW motorral, a Sinkovits Imre által megformált tizedeshez hasonló módon, belövésekkel kísért útján végén érkezett meg a telepre, ahol elrejtette az egyenruháját és minden felszerelését. Másnap reggel meglepődve tapasztalta, hogy egy szovjet katona jött szembe az utcában, hóna alatt egy bejglivel. Ekkor már civilben volt, így nem tudódott ki, hogy katona, és ez után már nem is indult vissza az alakulatához, tehát máig katonaszökevénynek minősül. Szerencséjére a később felálló néphadsereg nem nagyon foglalkozott azzal, hogy ki szökött meg a korábbi Honvédségtől. Az ünnepek alatt az óvóhelyen nem állt meg az élet. Magdics Imre, a telep papja jelentést készített a háborús károkról a püspöknek, amiből kiderül, hogy karácsony reggelén még megtartotta a szentmisét, de vízkeresztig (jan. 6.) nem tudtak visszatérni a templomba, így az óvóhelyen tartották az esedékes keresztelőköt, sőt, olyan is volt, aki az óvóhelyen mondta ki a boldogító igent. Nőtt az áldozók száma, a gyónók pedig annyian voltak, hogy a budatétényi missziós testvérek segítsége is el kellett. Az újrakezdés viszont nehéz volt. Az egyesületi életet újra be kellett indítani, (egyedül az Oltáregyesület működött töretlenül,) az iskolán kívüli ifjúság "valahogyan eltűnt," az iskolakötelesek pedig "kissé elvadultak." Nagy veszteség a Historia Domus, amit az orosz katonák tüzeltek el.

Sorsfordító emlék. Nem csak egy generáció emléke, de a mai Európában "a háború", ami politikailag, és kulturálisan is máig meghatározó. Magyarország, és a térség többi országa számára sorsfordító időszak: az addigi rendet új rend váltotta fel fél évszázadra. Biztos vagyok benne, hogy mindenki izgalmas és megindító történetekre bukkan, ha utánajár a családi legendárium történeteinek.

Bayer Árpád

Felsőtárkányban táboroztunk

Ezen a nyáron a plébániáról közel 150-en táboroztunk Felsőtárkányban. A tábor nagyon szép helyen, a Bükk hegységben, nagy fákkal körülvett környezetben volt. A hagyományokhoz híven most is szentmisével kezdődött a tábor. Az együtt töltött néhány napban minden korosztály megtalálhatta a neki való programot. A mindennapi misék, közös esti imák, szentségimádás mellett, volt beszélgetés a felnőtteknek, akadályverseny a gyerekeknek és a családoknak, kirándulás, me-dencében pancsikolás, tábori kórus, éjszakai bátorságpróba, tábortűz.

Idén először a gyerekek korcsoportjaihoz Czettele Kati, Apáthy Timi és Blandina nővér mellett, még négy olyan fiatal csatlakozott segítőnek, akik nem a plébániához tartoznak, de nagy lelkesedéssel vetették bele magukat a korosztályokkal való foglalkozásba. Hamar megtalálták a gyerekekkel a közös hangot és az általuk kitalált változatos programokat nagyon élvezték a gyerekek. Ezúton is köszönjük mindenkinek a segítségét, aki valamilyen formában hozzájárult a tábor megvalósulásához és sikeréhez.

Együttal mindenkit invitálunk a jövő nyári plébániái táborba. Hamarosan küldünk hírlevelet a részletekkel és jelentkezési lehetőséggel. A következő tábor helyszíne Horányban lesz a Regatta üdülőközpontban, az időpont pedig 2019. augusztus 16-20.

Nagy szeretettel várunk minden régi és új táborozót!

Soósné Németh Adrienne

Egyházközségi kirándulás Esztergomba

Április 14-én kora reggel ötvenen gyülekeztünk a templom előtt, ahonnan busszal indultunk, az idei év első zárandoklatára Esztergomba. Megérkezésünk után a vízivárosi Szent Ignác templomban, szentségimádáson vettünk részt. Ezután, aki bírta, a merdek macskalépcsőn rövidíthette le az utat a Bazilikáig. Itt már várt bennünket az idegenvezető, aki alaposan és minden részletre kiterjedően bemutatta a Bazilikát, a Kincstár értékes darabjait és az attemplomot is. A Szent Adalbert központban elfogyasztott ebéd után a Keresztény Múzeum értékes szárnyas oltárait és egyéb anyagát ismerhettük meg, majd a Szegénygondozó Ferencs nővérek 90 éves fennállásának jubileumi kiállításán kaptunk bepillantást a nővérek munkájába. A napot szentmisével zártuk.

Soós Géza

Ráckevén jártunk

Egyházközségünk kirándulásra indult egy szép őszi reggelen, október 6-án Ráckevére. A harmincnégy fős jókedvű kis társaságunkhoz Ráckevén csatlakozott legfőbb vezetőnk Dr. Miskei Antal történelem, latin nyelv és irodalom szakos egyetemi tanár. Őt kértük meg mint a környék jól ismerőjét, hogy egy tartalmas vezetést tartson kis társaságunknak.

Az első úti cél Lórév volt, a Zichy Kápolna, ahol az alpolgármester előadását hallgathatunk meg a kápolna múltjáról, de nagy vonalokban megismerkedhetünk a Zichyek életével, történetével. A lórévi kitérő után a napunkat Ráckeve legnagyobb nevezetességével, a Szerb Ortodox templomban, Dr. Miskei Antal vezetésével folytattuk.

Városnézésünket szentmisével folytattuk, amit Gábor atya celebrált. Tartalmas, szokásához híven sokatmondó beszéde után ebédünket egy helyi étteremben költöttük el. Kávészás után Lathwesen László testvérünk tömör, tartalmas előadását hallgattuk meg a hajómalom történetéről, működéséről, szerkezetéről és Ganz Ábrahám találmányáról, majd példaadó adakozásáról. A kirándulás célja elsősorban az egyházközségi kapcsolatok ápolása és egymás jobb megismerése, új ismeretségek kötése volt, ami többek meglepedésére meg is valósult. A hazafelé utunk is vidáman telt, és már tervezgettük a következő kirándulás helyszínét, idejét, amire szeretettel várjuk a többi csatlakozni vágyó testvérünket is!

Czibbal Gyula

1106. Szent Bernát Cserkészcsapat őszi hírei

Szeptemberben új őrsvezetőkkel bővült csapatunk, akik frissen, sikeresen végezték el a központi vezetőképzéseket. Az ő jelenlétük is felpezsdítő hatással volt az év eleji vezetői hétvégénk, ahol összeállt az éves általános tervünk a csapatra vonatkoztatva.

Terveink között meghatároztuk, hogy idén nagyobb hangsúlyt fektetünk a rajok és őrök egységére, a teljes csapattal pedig negyedévente találkozunk. Az évnyitó szentmisén kívül a remekül sikerült októberi csapatportyát Csobánkán és a novemberi csapatmisét szerveztük közösen, a további programokat a rajvezetők és őrsvezetők alakítják.

Ezen kívül ősszel cserkészeink részt vettek a „72 óra kompromisszumok nélkül” nevű programon, voltak kirándulni, őrseink összegyűjtötték a lombot a plébániakertben, közösen készültek karácsonyra a Városmajorban egy kézműves nap keretén belül más cserkészekkel együtt, és egyéb közösségépítő alkalmakat is szerveztek még a vezetők a gyerekeknek, egymásnak.

Az őrök már készülnek a karácsonyra nem csak a csapatotthon díszítésével, hanem egy közösségi megmozdulással is. Jó egy ilyen közösséghez tartozni, amiben őszinte kapcsolatokra és a hétköznapi feladatokra találtam.

Bayer Kinga, cspk

Cserkész tábor 2018

A cserkész tábor mindig az évnek a megkoronázása a cserkészek számára, ahol tíz napra összegyűlik a csapat, együtt élünk a természetben és sok izgalmas programon veszünk részt. Az idei táborunk Kisszépalmán volt a tavalyi táborhelytől nem túl messze, Bakonybélben. Különlegesség volt idén, hogy a rajok sokkal jobban elkülönültek, amihez a táborhelyünk kiváló lehetőségeket nyújtott. Két hatalmas rét állt rendelkezésünkre, egy gyönyörű erdővel körülvéve, ahol kényelmesen elfértek a raji és őrsi körletek.

Az első nap sátorállítással és a körletek felépítésével telt. Minden őr szorgalmasan dolgozott a sátrán, a nagyobbak segítettek a tapasztalatlan kisebbeknek a sátrak körbe árkolásánál és azok felállításánál, hiszen egy sátnak biztos lábon kell állnia, ha tíz napig ez az otthonod. Az előtáborban már szépen előkészítették a vezetők a tábor, így a nagyon nehéz fizikai

munkákat már nem kellett elvégeznünk, mint például a latrinák kiásását és a táborhely alakulóján álló óriási kereszt felépítését. Ezért minden évben nagyon hálásak vagyunk a vezetőinknek, akik négy nappal előbb érkeznek, hogy felépítsék nekünk a táborhely alapjait. A nap végén fáradtan, de elégedetten bújt mindenki a hálósákjába.

Másnap kezdődött csak igazán a cserkész tábor, mivel kezdetét vették a programok. Minden nap korán keltünk és egy frissítő reggeli tornával kezdtünk, amit a zászlófelvonás követett, és ezután jött a reggeli, amit az idén különösen felkészült és kiváló szakácsstehetséggel megáldott GH-saink (azaz a konyhásaink) készítettek nekünk. Mint már említettem, a rajok idén jobban külön voltak az egység kiépítése érdekében, ezért a reggelik sokszor a körletekben történtek, ahol az egy korosztályban lévő emberek jókat tudtak beszélgetni egymással.

A tábori programok sokszor a keretmesebe beépítve alakították a napjainkat, tehát egy táboron átívelő történethez kapcsolódtak. Ebben az évben a keretmese az Egri Csillagok volt, ami szépen átölelte a tábort, és hősiessé várvédőket faragott mindenkiből. Idén Gábor atya is meglátogatott minket; a közös játékok, beszélgetések során kicsit ő is megtapasztalta a cserkész tábor hangulatát.

A tábor egyik legszebb pillanata volt a fogadalomtétel, ahol frissen próbázott újonc kiscserkész- és cserkész társaink elmondták az ígéretet és a cserkészfogadalmat. A fogadalomtétel egy cserkész életében talán a legfontosabb

pillanat, mert ez által egy hatalmas család részévé válnak, ami egy életre szól. Itt megfogadják, hogy egész életükben megtartják a cserkész törvényt és igyekeznek ezeket követve élni. Egy ilyen pillanatot egy életre megjegyez az ember.

Minden tábor szerves része a portya, ahova a rajok külön-külön indultak, és rajlag – őrsilleg a szabad ég alatt töltötték egy-két éjszakát.

A leglátványosabb pillanat a keretmese lezárása volt, az egriek győzelmével és Bornemissza Gergő tüzes kerekével, ahol egy hatalmas égő kerekét gurítottunk keresztül egy

réten (persze százszázalékos tűzvédelmi készültséggel :). Úgy gondolom ebben a pillanatban minden száj tátva maradt.

Az utolsó nap összepakoltuk a táskánkat és a tábor végétől kissé szomorúan, de élményeinkkel töltekezve álltunk neki építményeink lebontásának, majd otthonunk felé vettük utunkat. Mint egy nagy család utaztunk hazafelé, majd otthon boldogan üdvözlöttük rég nem látott családjainkat.

Szabó Benedek, őv

A schola egy külön kincs!

Interjú Sapszon Borbálával, a schola vezetőjével

Mesélj pár szót magadról, honnan érkeztél Barossra, illetve mivel foglalkozol?

A férjem már gyermekkorától a közösséghez tartozik, én pedig az ő révén kerültem ide. Bár a pestszentlőrinci közösségben ismerkedtünk meg, és egy ideig oda jártunk, végül a távolság miatt a barossi közösség mellett döntöttünk. Én egyébként a felsőkrisztinavárosi plébánián nőttem fel. Zenészcsaládba születtem, és én is ezt a vonalat folytattam azzal kiegészítve, hogy közben hittanári diplomám is lett, mert nagyon érdekelt a teológia, és hogy a gyerekeknek hogyan tudnám átadni a hitet. Ezt most nem gyakorlom mint hittantanár, viszont rengeteg egyházi szolgálatunk van az iskolai kórusokkal, és nagyon sokszor beszélgetünk a gyerekekkel a hitünkről, akár úgy, hogy kóruson kérdeznék, akár külön magánbeszélgetésekben. Jelenleg a Kodály Zoltán Magyar Kórusiskolában dolgozom, amit édesapám alapított 1988-ban, egyébként én is ide jártam iskolába. Kokas-módszerre épülő zenés mozgást és szolfézszt tanítok, és én vezetem a felsős lányok kórusát, ami közel 70 főből áll. Az iskola 12

évfolyamos, és mivel minden évfolyamon csak egy osztály működik, ez kb. 300 diák, akik elég jól ismerik egymást. Az iskola különlegessége, hogy a kórus, a szolfézs, a néptánc és a népdal, az ének óra, illetve a Kokas-módszerre épülő zene-mozgás óra is be van építve a gyerekek órarendjébe a szokásos órákon túl. Emellett az ELTE Tanító- és Óvóképző Karán is tanítok éneket és ének-zene módszertant. Tavaly még tartottam óvodákban is zenei foglalkozásokat, illetve Kokas-módszeren alapuló alkalmakat, de több, mint tíz év után sajnos abba kellett hagynom, mert ez a háromféle elfoglaltság már nagyon sok volt egyszerre.

Mióta foglalkozol karvezetéssel, ill. jellemzően milyen korosztállyal szoktál dolgozni?

Alapvetően a felsősökkel foglalkozom, de most épp gimnazista lányokkal is, mert lesz egy közös fellépésünk december 28-án az Arénában. Az Igazából karácsony című koncerten fogunk közösen fellépni a Budafoki Dohnányi Zenekarral. Eredetileg az én felsős gyermekkórusom kapta a felkérést, de ahhoz, hogy betöltsük az Arénát, kicsit kevesen vagyunk, ezért a nagyobbakat is be kellett vonni. Így most közösen próbálunk a közel 130 lánnyal.

Miben más felnőtteket, gyerekeket, ill. korban is teljesen vegyes kart vezetni? Vagy van egyáltalán különbség, mit tapasztaltál?

Érdekes, hogy hozzám a gyerekekkel való foglalkozás közelebb áll, de nem a schola viszonylatában, hanem inkább az ELTÉ-s hallgatóimmal összehasonlítva. Nekem nehezebb a felnőtt hallgatókkal, mint a gyerekekkel való foglalkozás, sokkal jobban ki tudok fáradni egy egyetemen töltött nap után, mint a Kórusiskolában. Viszont a schola az egy külön kincs, mert itt ismerjük egymást mi felnőttek, van köztünk kapcsolat, sokan nagyon régóta egy közösségbe járunk. Az iskolában ugye a gyerekek nagyon jól olvasnak kottát, így viszonylag könnyen és gyorsan megtanulunk mindent kottából, ehhez képest nagy meglepetés volt számomra, hogy a scholában inkább hallás után megy a tanulás, de így is jól működik, mert mindenki

nagyon lelkes, hiszen itt saját elhatározásából jönnek, így egész más a kettő. Én nagyon élvezem a scholát, de nagyon szeretem a nagy kórust is, ami nagyobb ünnepeken szokott szolgálni. Velük, mint vegyeskar, a próbák is egészen más hangvételűek, nagyon jó együtt dolgozni.

Először a táborokban kezdtél el scholát vezetni, emlékszel az első alkalomra, hogy mikor is kezdődött?

Talán ha jól emlékszem, a sástói táborban volt, ahol Adrienne (Soósné Németh Adrienne) kérte, hogy tartsak scholát. Hozott is egy kottát, a Deep river című spirituálét, és először azt énekeltük. Nagyon jó volt látni, hogy sokan jönnek, és

viszonylag gyorsan meg tudunk tanulni darabokat. Ez az első tábori kórus nagyon szép élményem maradt.

Nem csak karvezető, tanár, hanem 4 gyerek anyukája is vagy. Közhely megkérdezni, de tényleg húsbavágó, hogy hogy lehet ezt a sok mindent egyszerre csinálni?

Hatalmas segítség nekem a férjem, Marci (Varga Márton), nélküle ez nem menne, de igyekeztem azért a beosztásomat is úgy alakítani, hogy a délután a gyerekeké legyen. Most, hogy abbahagytam az óvodai foglalkozásokat, illetve hogy visszamentem dolgozni az iskolába, elvileg csak délelőtt vannak elfoglaltságaim. Persze a koncertekre készülve nagyon sok a próba, ill. maguk a koncertek is sajnos gyakran esnek estére, hétvégékre. Ilyenkor mindig Marci a fő segítségem.

Honnan jött az ötlet, hogy a közösségünkben elindítod a scholát? Vezettél már ilyet máshol is korábban?

Eredetileg Gábor atya kérte, hogy indítsak itt énekkart, bár korábban még nem vezettem scholát, de mindig tagja voltam a Felsőkrizinavárosban Tőkés Tünde vezetése alatt. Számomra az nagyon meghatározó, fontos közösség volt. Bár ott viszonylag sokan voltunk, itt még kialakulóban van, hogy kik azok, akik rendszeresen részt tudnak venni a próbákon. Barosson elég sok csoport van, ahová tartozni lehet, sokféle elköteleződnek a gyerekek, nem alakult még ki, hogy ki az, akinek ez még belefér, vagy akihez ez áll közel. Igyekszünk rendszerességet vinni a próbákba, most elvileg minden második vasárnap van próbánk, és minden negyediken éneklünk, ami előtt szintén van egy rövid próba. Tehát elvileg két hetente találkozunk, de nyilván a nagyobb ünnepek felborítják ezt a rendet. Például decemberben csak a nagyobb kórusal próbálunk, ami kicsit más, mint a schola. A nagy kórusnak főleg felnőttek a tagjai, míg a scholába gyerekeket is hívunk és várunk énekelni. Úgy gondolom, hogy a felnőttek a sokféle elfoglaltságuk közepette talán könnyebben vállalnak csak egy-egy alkalmat, és ilyen alkalmak a nagyobb ünnepeink. Ilyenkor fontos is, hogy nagyobb létszámban legyünk jelen az énekkarban.

Hogyan fér meg egymás mellett két kórus a mi viszonylag kicsi plébániánkon?

Máskor szolgál a két kórus, egymást kiegészítve éneklünk. A nagyobb ünnepek a nagy kórusé, ahová a scholásokat is szeretettel várjuk, de van is átfedés a két énekkar között. A rendszeres évközi időben pedig a schola szolgál jellemzően.

Mennyien járnak a scholára, hogy látod, van érdeklődés? Mik a visszajelzések?

A scholában a fő segítségem Dani (Mátyássy Dániel), aki nélkül nagyon nehéz lenne, sőt, már inkább én vagyok neki a segítése. Ő is látta, meg én is érzem, hogy elég sok dolgot csinálunk, és a készületben nagyon sokat segít, sokszor ő tartja a próbákat, vagy vállalja a schola vezetését, amikor én nem érek rá, vagy máshol van elfoglaltságom. Ő is énekelte korábban más scholában, van énekes múltja, szóval az egyházzene egyáltalán nem áll távol tőle. A létszám elég változó, de átlagosan olyan 8-10 ember vesz részt a próbákon. A nagy kórusba főleg felnőttek szoktak jönni, illetve a nagyobb gyerekek csatlakoznak még hozzánk, ott gyakran 20-25-en is éneklünk együtt. A scholával főleg az Éneklő Egyházból választjuk az énekeket, a nagy kórusal viszont komolyabb, többszólamú műveket is éneklünk.

Mik a terveid, az álmod a schola jövőjére vonatkozóan?

Én nagyon örülnék, ha lenne egy állandó csapat, akikre lehet számítani, akikről tudom, hogy biztosan ott lesznek, és a próbát is hozzájuk lehet méretezni. Szóval jó lenne, ha lenne egy állandó közösség, de azt hiszem ez kialakulóban van. Viszont a nagy kórus nagyon lelkes, a táborban is többen énekeltek, mint amire számítottam, és a nagyobb ünnepeken is azt tapasztalom, hogy egyre többen vagyunk. Magam is meglepődöm néha, milyen sokan eljönnek, olyankor kitágulnak kicsit a lehetőségeink is. Remélem, ez a jövőben egyre inkább így lesz!

Müller Eszter

Angelus Silesius: Karácsonyi párversek

Emberré lett az Úr, szalmán kapott helyet,
Hogy széna-szalma én már soha ne legyek.
Alázat s gyermeki lélek mily szent dolog!
Kik látták az Urat elsőnek? Pásztorok.
Mért mondd, hogy a Nagy kicsinnyé nem lehet,
S a porszem képtelen felfogni az eget?
Nézd a Szűz Gyermevét! S a szűk jászolt tekintsed:

Benne a föld s az ég és száz világ pihent meg.
Bizony a szíved is kicsi jászol ha lenne,
Újra jönne az Úr s gyermekként megszületne.
Ha Krisztus százszor is születne Betlehemben,
Elvesznél, hogyha nem jönne el a szívedben.

Fordította: Csanád Béla

Kicsiny ház

Végző időkről álmodtam. Mindenütt üszkös romok,
az ég borús, kívül-belül szorongató a vidék,
a levegő. Ez a világ elmúlik,
de elmúlása maradandó.
A romok között egy házikó.
Konyhó? Pajta? Viskó?
Egy kis ház. Körötte ugyanaz a ködös, nyirkos
undok rosszindulat, s mégis máshogy.
A kertje romos, de valahogy mégis otthonos.
Egy kis ház. Benne aprócska néni, törékeny,
kortalan, töpörödött, csak a szeme csillog.
Csillog, ragyog: okosság, erő,
pajkosság, józanság, játékoság.
Világot a térdein ringató béke.
Vigasztalanul sírókat vigasztaló
anyai bölcsesség. Ől, melegség. Okosság.
Anyácskánk ő: a Bölcsesség hajléka az emberek között.

Az örök bölcsesség házat épített magának,
trónust, ékes tornyot, fészket.
Düledező viskó áll a romok között,
a fiú lakott itt, égi vendég e háznál,
vendég, gazda, szülinapos, kit gyilkosa
saját házában vont kínpadra,
otthonában és városában s a csöppnyi
néne a tűzhelynél sirdogál, hull a könnye.
Ne sírj! Ne sírj! Ne sírj, most már ő igazgatja
a csillagokat, s e tűz fiait, ő lobog e tűzben.
Emlékszel milyen boldogan tartottad kezvedben, s milyen
boldogan raktál e tűzre, midőn barátaival
körbevették itt asztalod?
Pohár bor. Falat kenyér. Testvérek, fiak,
apák, anyák – mind vendégek nálad,
mind gyermekeid! Ó, Mária!

Ferdinand Ulrichnak tulajdonítva